

Μικρὸς βοσκός, ποιμενόπαις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βο-
σκάκι.

βοσκοχῆνα ἢ, ἀμάρτ. βοσκουχῆνα Α. Ρουμελ.
(Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω καὶ τοῦ οὗς. χῆνα.

Γυνὴ βόσκουσα χῆνας: Τοῦ καημένου τοῦ κουρέτῳ
ποῦ ἀδ' κήθ' κ'ι μούλουξ'ι κ' ἴρ' κ'ι βοσκουχῆνα (ἐκ παρα-
μυθ. ἴρ' κ'ι = ἔγινε). Συνών. χηνοβοσκοῦ (ἰδ. χηνο-
βοσκός).

βόσκω κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.)
βόσκον βόρ. ἰδιώμ. βόσκον Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά. βόδ-δω
Κύπρ. (καὶ βόσκω) βόσ-σω Εὐβ. (Κονίστρ.) βοσκίζω
σύννηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) βοδκίζω Καπ. (Ἀραβάν.)
Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κρώμν. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)
Ρόδ. κ.ά. βοδκίζον Ἡπ. κ.ά. βοστίζω Ἀνδρ. Καπ.
(Τσουκούρ. Φάρασ.) Σῦρ. βοστίζον Σκῦρ. βοστίζον
Λέσβ. βοστίζον Λέσβ. βοδ-δίω Κύπρ. βοδ-δίω
Ἀπουλ. βοσκύνω Καπ. (Μισθ.) ὀσκίζω Κάρπ. βο-
σκῶ πολλαχ. βοδκῶ Καπ. (Ἀραβάν.) βοσκῶ Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ. Νάουσ. Σι-
σάν. Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βοδκῶ Μακεδ.
(Βλάστ.) κ.ά. βοδ-δῶ Ἀπουλ. βοσκῶ Ἡπ. Κεφαλλ.
Μέγαρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κορινθ.) βο-
σκῶν Πελοπ. (Μεσσ. Τριφυλ.) βοσκῶν Β.Εὐβ. Θράκ.
Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοσ-σῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Τὸ ἀρχ. βόσκω. Ὁ τύπ. βοσκίζω ἐκ τοῦ ἀορ. ἐβό-
σκησα παρασυσχετισθέντος πρὸς τὸν εἰς -ισα ἀορ. τῶν
εἰς -ίζω ρημάτων, καθὼς καὶ πάσχω -ἐπάσκησα -πα-
σκίζω κττ. Ὁμοίως καὶ τὸ βοσκῶ ἐκ τοῦ ἐβόσκησα
κατὰ παρασυσχετισμὸν πρὸς τὸν εἰς -ησα ἀορ. τῶν πε-
ρισπωμένων ρημάτων. Ὁ τύπ. καὶ παρὰ Βαίγ.

Α) Μετβ. **1)** Ἐποπτεύω ὡς ποιμὴν τὰ βόσκοντα
ζῷα, ποιμαίνω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καπ. (Ἀραβάν. Μισθ.
Σινασσ. Τσουκούρ. Φάρασ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ.
Κρώμν. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Βόσκω τ' ἄλογα - τ' ἄρ-
νῆα - τὰ γίδια - τὰ πρόβατα κττ. κοιν. Βοσκίζω τὰ ζῷα
σύννηθ. Βοσκῶ τὴν κοπή (κοπάδι) Ἡπ. || Φρ. Βόσκει χοί-
ρους (ἐπὶ τοῦ νομιζομένου ἀναξίου) Κρήτ. Βοδκίζω τ' ὀμ-
μάτ' μου (θεῶμαι πρόσωπον λάγνως) Κερασ. Ποῦ βόσκεις
τὰ παπούτσα σου; (ποῦ τὰ ἔχεις πετάξει;) Πελοπ. || Ποίημ.

Σὲ χωρὶς θὰ μπῶ κωπέλλι, | γίδια θὰ βοσκῶ
κ' ἢ μελαχρινὴ θὰ θέλῃ | τὸν ξανθὸ βοσκὸ

ΓΔροσίν. Ἀγροτ. Ἐπιστ. 171. Καὶ ἄνευ ἀντικ.: Πα-
ροιμ. φρ. Ἐξέρου νὰ βοσκῶ κ' ἰγῶ, μὰ δὲν ἔχον πρόβατα
Κοζ. || Ἄσμ.

Σ' οὐ ψηλὰ ψηλὰ βόδκίζα, 'ς οὐ χαμελὰ ἐμέν'να
(εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη ἔβοσκα, εἰς τὰ χαμηλὰ διενυκτέ-
ρευα) Τραπ.

Καὶ 'ς οὐ ραδία βόδκισον καὶ 'ς οὐ κοιλάδ'α μείνον
(καὶ εἰς τὰ βουνὰ βόσκιζε καὶ εἰς τὰς κοιλάδας διανυ-
κτέρευε) Χαλδ. **β)** Παθ. ὑφίσταμαι τὴν βόσκησιν τοῦ
ἐν ἐμοὶ χόρτου, ἐπὶ τόπου Πόντ. (Ὀφ. Χαλδ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἐβοδκέθεν ὁ τόπος κ' ἄλλο χορτάρ' κ' ἔδ'
(βοσκήθηκε ὁ τόπος καὶ δὲν ἔχει πλέον χορτάρ'ι) Χαλδ.
Τόπους βοσκαμένους Αἰτωλ. Βοσκαμένον ἰ'βάδ' αὐτόθ.

2) Τρώγω, κατεσθίω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὀφ.): Βό-
σκουνε οἱ μέλισσες τὸ θυμάρι - τὸ ρεῖκι κττ. πολλαχ. Τὴ
βοσκίζει ὁ σκούληκας τὴν ἐλαϊὰ Ἀνδρ. Κατὰ τ' ἁλώνια
φωτὰ ἔβοσκε τοῖς θημωνιῇς ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ.
24 Ἀγού τὸ χορτάρ' οὐ βοδκίζεται (αὐτὸ τὸ χορτάρ'ι δὲν
τρώγεται) Ὀφ. || Φρ. Χορτάρια βοσκαίει (ἐπὶ τοῦ μαται-

οπονοῦντος) Αἰτωλ. Μὴ βοσκαίει ἡ θέρμ' (μὲ κατατρώγει,
μὲ ταλαιπωρεῖ) αὐτόθ. || Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὸ λαρύγγι ἐνὸς θερμοῦ προσάναμμα, ἀποκλάδι,
χλωροκομμένο φρύγανο, ποῦ τὸ 'βοσκειν ἢ φλόγα
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,231.

Β) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. **1)** Βόσκω, νέμομαι, ἐπὶ
ζῷων κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Μισθ. Σινασσ. Τσου-
κούρ. Φάρασ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κρώμν. Ὀφ.
Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Βόσκουν τὰ γίδια - τὰ πρόβατα - τὰ
ζῷα κττ. Τὸ χτήνον βόδκεται ἀπὸς 'ς οὐ χωράφ' Χαλδ.
Βοστίζει τὸ μελίσι Σῦρ. Βοσσημένα εἶναι τὰ ζὰ Νάξ.
(Γαλανῶδ.) || Φρ. Βόσκει (ἐπὶ ἀφρημένου). Ποῦ βόσκουν
τὰ παπούτσα σου; (ποῦ εἶναι πεταμένα;) πολλαχ. Βό-
σκει 'ς τοῖς πέτραις (ἐπὶ ζῷου ἰσχυοῦ) Πελοπ. (Μάν.)
|| Παροιμ. Οἱ στραβὲς κουροῦνες τὴ νύχτα βόσκουνε (οἱ διὰ
τοὺς τυφλοὺς εἶναι ἀδιάφορον τὸ σκότος) Πελοπ. (Βούρ-
βουρ.) Ἡ στραβὴ γαιδούρα, ἡ δὲ βαρέση τὸ φεγγάρι, δὲν
πάει νὰ βοσκήσῃ Πελοπ. (Λάστ.) || Ἄσμ.

Εἰς χωρὶς δὲν ἔπρασσα κ' ἀνθρώπους δὲν ἐθώρον
μὲ τ' ἀγριμάκ'ια βόσκουμον, μὲ τοῖς λαγοῦς ὠρχιεύουμον
(ἔπρασσα = ἐσύχναζα, ἔμενα) Κρήτ. **β)** Ἐνεργ. καὶ μέσ.
περιφέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς τὰ βόσκοντα ζῷα πολλαχ.
καὶ Καπ. (Ἀραβάν.): Ποῦ βόσκεις; πολλαχ. Ἀσ' ταῦ
ὡς ἀργὰ βόσκεις καὶ στέκει (ἀπὸ τὸ πρῶι ἕως τὸ βράδυ
περιπλανᾶσαι) Ἀραβάν. Ὁ δεῖνα οὐλ-λῃ μέρα βόδ-δεταί
Κύπρ. **2)** Τρέφομαι ΙΒενίζ. Παροιμ. 206,419: Γνωμ.
"Οποῖος βόσκεται μ' ἐλπίδες ἀποθαίνει καὶ τῆς πείνας.

3) Τρώγω μέχρι κόρου, ἐπὶ ἀνθρώπου πολλαχ.: Βο-
σκήθηκε (ἔφαγε καλά). Εἶναι βοσκημένος (καλοφαγωμένος)
Διὰ τὴν σημ. πβ. Ὀμ. ρ 559 «... σίτον δὲ καὶ αἰτίων
κατὰ δῆμον | γαστέρα βοσκήσεις». **4)** Διαβιῶ, ζῶ Κίμωλ.

5) Γίνομαι βοσκὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἡβαλε 'ς τὸ
νοῦ don νὰ βοσκήσῃ.

Γ) Μεταφ. **1)** Προσπαθῶ νὰ ἐκμαιεύσω, νὰ ἐν-
νοήσω τὰς σκέψεις τινὸς Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐγὼ
τὸν βόσκησα καλὰ αὐτόν, ἀλλὰ δὲ μοῦ δείχτηκε Ἡπ. Θὰ
πάουν νὰ τοὺν βοσκήσουν νὰ ἰδῶ τί γινώμ' ἔχ' Αἰτωλ. Δὲ
βοσκειέτι αὐτὸς αὐτόθ. **II)** Διανοοῦμαι, σκέπτομαι Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.): Τί βοσκαίει αὐτὸς οὐ ἀνθρώπους; **III)**
Ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι διαβρωτικῶς Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.
κ.ά.): Βόσκει ἢ φωτὰ μέσ' 'ς τὸ χορτάρ'ι Ἡπ. Ἡ πληρὴ
βόδκ' (διὰ τὴν σημ. πβ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 313 «βόσκων
τὴν ἀδηφάγον νόσον» καὶ Ἡρόδ. 3,133 «φῦμα... ἐνέ-
μετο πρόσω»).

βοστιλίδι τό, Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Κατὰ ΜΣτεφανίδ. πιθανῶς ἐκ τοῦ
*βοτρυλίδι. Ἰδ. Ὀρολογ. Δημῶδ. 9.

1) Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς. **2)** Ὁ ἐκ ταύτης οἶνος.

βοστίνα ἢ, Ἡπ. κ.ά. βοστινά Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀρτοτ. Καλοσκοπ. Κλών.)—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.
Ἐκ τοῦ Σλαβ. *vostina*.

1) Τυρὸς ἐξ ἀποβουτυρωμένου αἰγείου γάλατος Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Καλοσκοπ. Κλών.) **II)** Τὸ ἄνθος
ζουμπούλι Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. **III)** Φόρος
ἐπιβαλόμενος ἐπὶ τουρκοκρατίας εἰς τοὺς ἄρρενας χρυσια-
νόπαιδας ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἔτους
τῆς ἡλικίας Ἡπ.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.

βοστινόσακκο τό, ἀμάρτ. βοστινόσακκου Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βοστίνα καὶ σάκκος.

Σάκκος εἰς τὸν ὁποῖον τίθεται ὁ τυρὸς βοστίνα.

